

L. Frank Baum

Minunatul Vrăjitor
din Oz

Traducere din engleză:
Irina Chirica

SUPERCOLECȚIA TA

Editura ARC

O altă temă este importanța prieteniei. Cei patru prieteni se ajută și se apără unul pe altul, își fac confidențe și se sacrifică pentru ceilalți. Fiecare din ei vine cu contribuții valoroase. Călătoria lor comună în căutarea vrăjitorului care le va îndeplini dorințele nu ar fi fost încununată de succes dacă ar fi lipsit unul din ei. Fiecare din ei crește și evoluează prin relaționarea cu ceilalți, realizând lucruri pe care singur nu ar fi reușit niciodată să le facă.

În călătoria lor, eroii cărții ajung să se cunoască pe ei însiși și să devină mai buni, mai puternici și mai înțelepți. Dorothy are să se întoarcă acasă, pe câmpia săracă și cenușie din Kansas, pentru că acolo este casa ei, acolo îi sunt rădăcinile și familia. Ea știe că bucuria o poate găsi numai acasă, iar acest „Acasă” simbolizează adevărul interior.

Cartea de față este un basm modern cu valori morale. Dorothy ar putea avea practic orice, dar preferă să își păstreze simplicitatea, renunțând cu modestie la bogății fără egal, din iubire pentru mătușa și unchiul său. Morala povestii este, evident, că cea mai mare bogăție din lume este Iubirea.

Cuprins

Lyman Frank Baum	9-10
••••	
Faceți cunoștință cu personajele	11-13
••••	
Capitolul 1	
Cicloul	15-20
••••	
Capitolul 2	
Consiliul din Mancinia	21-28
••••	
Capitolul 3	
Dorothy îl salvează pe Sperie-Ciori	29-37
••••	
Capitolul 4	
Drumul prin pădure	38-44
••••	
Capitolul 5	
Salvarea Omului de Tinichea	45-54
••••	
Capitolul 6	
Leul cel Laș	55-62
••••	
Capitolul 7	
Călătoria spre Marele Oz	63-71
••••	
Capitolul 8	
Câmpul cu maci otrăvitori	72-79
••••	
Capitolul 9	
Regina șoareciilor-de-câmp	80-86
••••	
Capitolul 10	
Paznicul Porților	87-95

Capitolul 11

Minunatul Oraș de Smarald al lui Oz 96-109

.....

Capitolul 12

În căutarea Vrăjitoarei Rele 110-123

.....

Capitolul 13

Eliberarea 124-129

.....

Capitolul 14

Maimuțele Înaripate 130-137

.....

Capitolul 15

Descoperirea lui Oz cel Cumplit 138-145

.....

Capitolul 16

Arta magică a marelui farsor 146-150

.....

Capitolul 17

Cum a fost lansat balonul 151-156

.....

Capitolul 18

Drumul spre miazăzi 157-161

.....

Capitolul 19

Atacați de copacii luptători 162-165

.....

Capitolul 20

În Țara Porțelanului Pictat 166-171

.....

Capitolul 21

Leul devine Regele Animalelor 172-176

.....

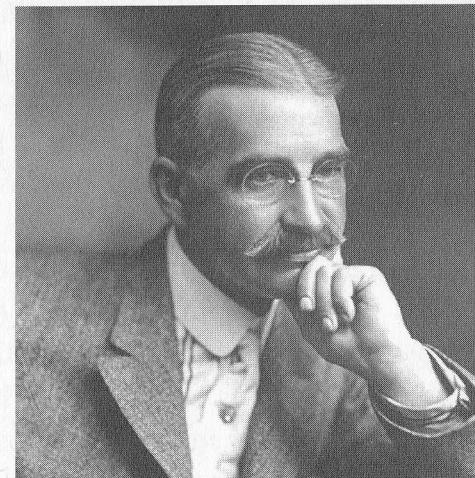
Capitolul 22

În Țara Quadlingilor 177-181

.....

Capitolul 23

Vrăjitoarea cea Bună 182-188

Lyman Frank Baum

Lyman Frank Baum, autor al cunoscutei cărți pentru copii *Minunatul Vrăjitor din Oz* (1900), s-a născut la Chittenango, New York, în Statele Unite, pe 15 mai 1856. Tatăl său era om de afaceri și s-a bucurat de succes în exploatarea petrolului și în tranzacțiile imobiliare. Frank a fost un copil bolnavios și visător. A avut șapte frați și surori și a crescut pe o proprietate imensă, care era „un fel de rai”, potrivit descrierii sale. Până la vîrstă de doisprezece ani a învățat acasă, cu ajutorul meditarilor. La 12 ani a fost dat la internat la Școala Militară din Peekskill, unde s-a simțit profund nefericit, pentru că detesta militaria, cu regulile ei rigide. După ce a fost pedepsit sever pentru că visa cu ochii deschiși, s-a îmbolnăvit grav de inimă și a trebuit să fie trimis acasă.

Capitolul 1 **Ciclonul**

Căsuța lui Dorothy este luată de un ciclon, iar fetița se află în casă.

Dorothy locuia împreună cu unchiul Henry și mătușa Em, la ferma lor de pe preriile întinse din Kansas. Erau fermieri. Casa lor era mică, deoarece lemnul folosit la construcție trebuia să fie adus cu căruța, de la o distanță de mai multe mile. Aveau doar o cameră, în care se afla o sobă de gătit veche și ruginită, un dulap pentru vase, o masă, trei sau patru scaune și două paturi. Unchiul Henry și mătușa Em aveau un pat mare într-un colț, iar Dorothy avea un pat mic, în alt colț. Casa nu avea pod, nici beci. Exista doar o scobitură săpată în pământ numită „pivnița pentru ciclon”, unde familia putea să se adăpostească în cazul în care se forma acel vârtej de vânt mare și periculos, care putea să distrugă tot ce-i stătea în cale. La pivnița pentru ciclon se ajungea printr-o trapă din podeaua casei, prin care coborai în gaura mică și întunecoasă aflată sub casă.

Când Dorothy stătea în fața ușii și privea în jur, nu vedea decât o mare întindere cenușie. Niciun copac, nicio casă nu întrerupea până în zare întinderea vastă. Soarele părjolise pământul arat, care pe alocuri făcuse crăpături. Iarba rămasă nu mai era verde, căci o arseseră soarele și devenise la fel de cenușie ca tot ce era în jur. Casa fusese cândva zugrăvită, dar soarele coșcovise tenaciuiala și ploile o spălaseră, și acum arăta la fel de posomorâtă și de cenușie ca orice lucru din jur.

Demult, când mătușa Em se mutase acolo, era o soție frumoasă și Tânără. Dar soarele și vântul o transfor-

CICLONUL

maseră și îi răpiseră lumina din ochi. Obrajii nu-i mai erau rumeni, buzele îi deveniseră cenușii. Privirea i se asprise. Acum era slabă și sfrijită. Nu mai zâmbea de loc. Când Dorothy, care era orfană, s-a mutat la ei, mătușa Em se speria când râdea fetița și își ducea mâna la inimă. Privea uimită la copil, care încă mai putea râde.

Unchiul Henry nu râdea însă niciodată. Trudea din greu din zori până la înserat și uitase ce înseamnă bucuria. Si el era tot cenușiu, de la barba lungă până la cizmele vechi. Avea o înfațășare aspră și severă și arătoreori se întâmpla să spună ceva.

Toto era cel care o făcea pe Dorothy să râdă, ajutând-o să nu devină și ea la fel de gri ca tot ce o înconjura. Toto nu era gri. Era un cățel mic și negru, cu blană lungă și mătăsoasă și ochi negri și ageri, care sclipeau voioși de o parte și de alta a boticului său nostrim. Cei doi erau prieteni și se jucau împreună toată ziua. Dorothy îl iubea nespus de mult.

Într-o zi, unchiul Henry se aşeză în prag și privi cu teamă cerul, care era mai cenușiu ca de obicei, era aproape negru. Dorothy stătea în ușă cu Toto în brațe, privind cerul și ea. Mătușa Em spăla vasele. Dinspre apus se auzea un vuiet slab și iarba începu să se unduiască în valuri, de parcă venea furtuna. Deodată, ca de niciăieri, se auzi un ūierat ascuțit.

Brusc, unchiul Henry se ridică și strigă la soția sa:

– Vine ciclonul! Mă duc să văd de vite.

Apoi fugi către hambarul unde țineau vacile și caii.

CICLONUL

Mătușa Em și-a lăsat treburile și a venit spre ușă. Dintr-o privire, și-a dat seama de pericol și a strigat:

– Dorothy, fugi repede în pivniță!

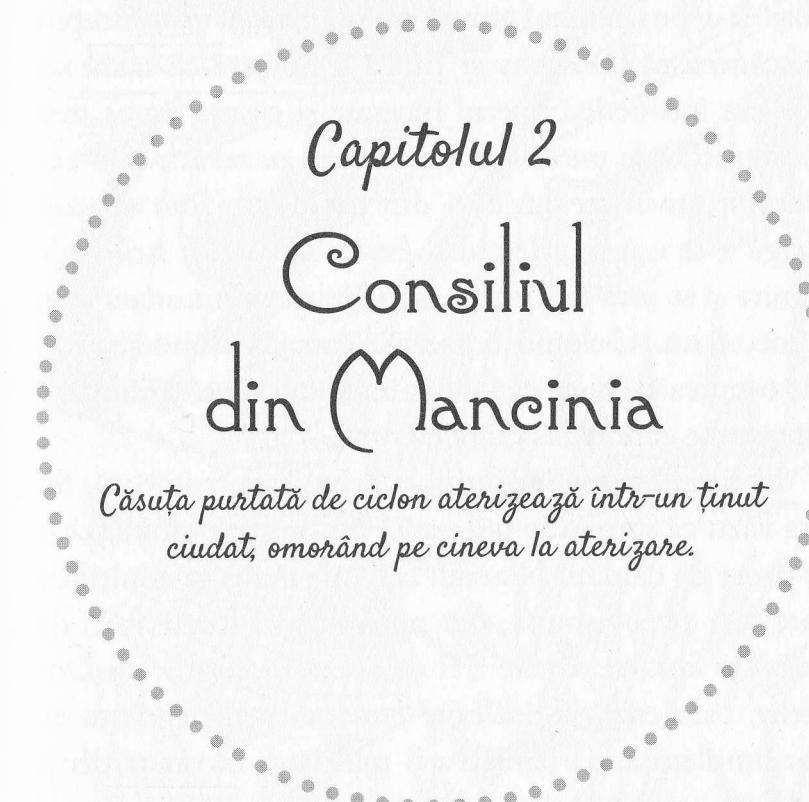
Dar Toto a sărit din brațele lui Dorothy și s-a ascuns sub pat, iar fata se duse să-l scoată de acolo. Mătușa Em, speriată din cale-afară, deschise repede chepungul din podea și coborî pe scară în beci. Dorothy reuși să-l prindă pe Toto și porni după mătușa ei, dar când ajunse în mijlocul camerei, casa se clătină deodată din balamale și se auzi un trosnet mare. Fetița își pierdu echilibrul și căzu pe dușumea.

Apoi se întâmplă un lucru straniu. Casa se învârti pe loc de două sau trei ori, apoi se ridică ușor în aer. Dorothy simțea că se ridică de parcă ar fi plutit cu un balon. Vânturile din miazanoapte și din miazazi se întâlniseră chiar în locul unde se afla casa. Se aflau chiar în centrul ciclonului. În jur vântul șuiera îngrozitor și totul era întunecat. Dorothy își dădu seama că plutea. După primele învârteli și un moment în care casa se înclină periculos, Dorothy se simți de parcă ar fi fost legănată ușor, ca un prunc în pătuț. Lui Toto însă nu-i plăcea. Alerga de colo-colo prin odaie și lătra cu putere. Dar Dorothy ședea foarte cuminte pe podea, așteptând să vadă ce avea să urmeze.

La un moment dat, Toto s-a apropiat de trapa deschisă în dușumea și a căzut prin ea. Dorothy a crezut că îl pierduse. Dar văzu o ureche ridicată ieșind din gaură – presiunea aerului îl ținea sus pe cătel și acesta nu

putea să cadă. Fetița se târî până la gaură, îl înșfăcă pe Toto de ureche și îl trase înapoi în cameră; apoi închise chepengl, ca să prevină o nenorocire.

Orele trecură una după alta, iar Dorothy începu încet să-și depășească teama, deși se simțea singură, iar vântul șuiera atât de tare în jurul ei, încât aproape că asurzise. La început se întrebă dacă avea să fie sfărâmată în bucăți când casa va cădea la pământ, dar după ce trecură câteva ore fără să se întâmple nimic, renunță la griji și se hotărî să aștepte cu calm ceea ce avea să vină. În cele din urmă, se târî pe podea până la pat și se întinse pe el, iar Toto o urmă și se cuibări lângă ea. În ciuda mișcărilor casei și a șuieratului vântului, Dorothy încădea curând ochii și adormi adânc.

Capitolul 2

Consiliul din Mancinia

Căsuța purtată de ciclon aterizează într-un ținut ciudat, omorând pe cineva la aterizare.

Dorothy s-a trezit la șocul unei zguduituri atât de puternice, încât dacă nu ar fi fost întinsă pe patul moale, ar fi fost rănită. Dar aşa și-a pierdut numai câteva clipe respirația și s-a întrebat ce se întâmplase. Toto și-a pus boticul umed pe obrazul ei și a început să scâncească. Dorothy se ridică și observă că afară nu mai era întuneric, vuietul încetase și căsuța nu se mai clătina. Razele puternice ale soarelui se revârsau în cameră printr-un geam. Sări din pat și, cu Toto alături, alergă spre ușă și o deschise. Fetița scoase un strigăt de uimire și se uită în jurul ei, la priveliștea minunată care o înconjura. Ciclonul îi așezase casa cu blândețe, atât cât o putea face un ciclon, în mijlocul unui ținut de o frumusețe care te lăsa fără cuvinte.

În timp ce privea uimită la priveliștea frumoasă, fetița văzu că spre ea se îndreaptă un grup de omuleți cât se poate de ciudați. Nu erau la fel de înalți ca adulții cu care fata era obișnuită, dar nu erau nici foarte mici de stat. De fapt, ei păreau a fi de aceeași înălțime cu Dorothy, care era o fetiță bine crescută pentru vîrstă ei, dar omuleții aceia păreau a fi mult mai în vîrstă decât ea. Erau trei bărbați și o femeie, îmbrăcați într-un mod ciudat. Pălăriile țuguiate ale bărbaților erau albastre, iar pălăria femeii era albă. După părerea lui Dorothy, bărbații erau la fel de bătrâni ca unchiul Henry, fiind că doi dintre ei purtau barbă, iar femeia cea micuță era cu siguranță mult mai în vîrstă. Fața îi era acoperită de riduri, avea părul aproape alb și mergea cam țeapănă.

Femeia purta o rochie presărată cu steluțe, care străluceau în lumina soarelui ca nestematele.

Când omuleții au ajuns aproape de căsuța lui Dorothy, ei s-au oprit și au început să șușotească, de parcă se temea să se apropie. Bătrâna veni până aproape de Dorothy, făcu o plecăciune lungă și spuse cu un glas bland:

– Fii bine-venită, nobilă domniță vrăjitoare, în ținutul mancinilor. Îți suntem foarte recunoscători pentru că ai omorât-o pe Vrăjitoarea cea Rea de la Răsărit și ne-ai eliberat poporul din robie!

Dorothy asculta mirată vorbele femeii. Oare ce voia să spună bătrâna care o numise vrăjitoare și îi spusese că ea o omorâse pe Vrăjitoarea cea Rea de la Răsărit? Dorothy era o fată nevinovată, blândă la fire, care fusese transportată de către un ciclon la mare distanță de ținutul ei și care nu omorâse în viață ei vreo ființă. Dar femeia cea măruntică aștepta un răspuns din partea ei, aşa că fetița îi mulțumi sfioasă:

– Sunteți foarte amabilă, dar trebuie să fie o confuzie. După știința mea, eu nu am omorât pe nimeni.

Bătrâna răspunse râzând:

– Atunci casa ta a făcut-o, ceea ce e același lucru.

Apoi arătă spre colțul casei, unde două picioare se vedea ieșind de sub temelia casei. Dorothy se uită și scoase un șipăt, speriată. Într-adevăr, chiar sub temelia de lemn a casei, se vedea două picioare, încălțate cu o pereche de pantofi de argint, cu vârfurile ascuțite. Fata începu să se vaite:

CONCILIUL DIN MANCINIA

– Vai de mine! Vai de mine! strigă Dorothy frângându-și mâinile disperată. A căzut casa pe ea. Ce mai putem face?

– Nu mai e nimic de făcut, răspunse bătrâna cu calm.

Dorothy întrebă:

– Dar cine era ea?

– Era Vrăjitoarea cea Rea de la Răsărit, care a ținut mancinii în robie mulți ani, punându-i să trudească pentru ea zi și noapte. Dar acum ne-ai eliberat și îți suntem recunoscători pentru asta.

Dorothy întrebă cine erau mancinii, iar bătrâna i-a explicat că erau oamenii care locuiau în Ținutul de la Răsărit, unde stăpânea Vrăjitoarea cea Rea. Dorothy întrebă dacă femeia era și ea mancină, iar bătrâna îi răspunse că nu, dar că aceia erau prietenii ei, deși ea locuia în Ținutul de la Miazănoapte. Când au văzut că Vrăjitoarea de la Răsărit fusese omorâtă, mancinii au chemat-o, iar ea a venit imediat. Femeia se prezenta spunând că ea este Vrăjitoarea de la Miazănoapte. Dorothy o întrebă uimită:

– O, dumneata ești o vrăjitoare adevarată?

– Bineînțeles că da, dar sunt o vrăjitoare bună, iar oamenii mă iubesc, răspunse bătrâna. Însă nu sunt la fel de puternică precum Vrăjitoarea cea Rea care a domnit aici, altfel i-aș fi eliberat chiar eu pe acești oameni din sclavie.

— Dar eu credeam că toate vrăjitoarele sunt rele! spuse fetița, copleșită de ideea că se află în fața unei vrăjitoare adevărate.

— Greșești! Au fost numai patru vrăjitoare în Ținutul Oz, iar două din ele, cele din Miazănoapte și Miazăzi, sunt vrăjitoare bune. Sunt una dintre ele, aşa încât știi asta sigur. Cele două vrăjitoare de la Apus și de la Răsărit sunt, din păcate, cu adevărat rele. Dar acum, dacă tu ai ucis-o pe una din ele, a rămas o singură vrăjitoare rea în întregul Ținut Oz – cea care locuiește la Apus.

Dorothy îi spuse că mătușa Em i-a povestit că toate vrăjitoarele au murit de multă vreme.

— Cine e mătușa Em? întrebă bătrâna.

— E mătușa mea, care locuiește în Kansas, de unde am venit eu.

Vrăjitoarea de la Miazănoapte se gândi puțin, cu ochii atîntîți la pământ.

— Nu știi unde se află Kansas, nu am mai auzit de această țară, dar spune-mi, te rog, Kansas este o țară civilizată?

— Sigur că da! răspunse fata.

— Acum înțeleg! răspunse femeia. În țările civilizate nu mai sunt vrăjitoare, vrăjitori sau magicieni. Dar Ținutul Oz nu a fost niciodată civilizat. El este complet separat de restul lumii, de aceea la noi încă există vrăjitori și vrăjitoare.

— Aveți și vrăjitori?

CONCILIUL DIN MANCINIA

Bătrâna îi răspunse că Oz este Marele Vrăjitor care locuiește în Orașul de Smarald și că el este mai puternic decât toți ceilalți la un loc.

Dorothy vru să mai întrebe ceva, dar mancinii scoaseră un strigăt și arătară spre fundația casei. Când se uită acolo, fetița văzu că picioarele Vrăjitoarei se topiseră cu totul. În urmă rămăseseră doar pantofii ei argintii. Vrăjitoarea din Miazănoapte luă pantofii și-i dădu lui Dorothy.

Fetița îi întrebă pe mancini cum se poate întoarce la unchiul și mătușa ei. Unul dintre ei îi spuse că nu deține locul unde se aflau era un deșert mare, pe care nimeni nu reușise să-l traverseze vreodată. Un alt bărbat îi spuse că și la miazăzi era un deșert, pe care îl văzuse cu ochii lui – Ținutul Quadlingilor. Cel de-al treilea mancin îi spuse același lucru despre partea din apus, Ținutul Winki, unde locuia Vrăjitoarea cea Rea de la Apus – „Te va face sclava ei dacă îi treci hotarele!”.

— Nordul este țara mea, spuse Vrăjitoarea cea Bună. Ținutul Oz este înconjurat de un deșert. Mă tem, draga mea, că va trebui să rămâi la noi. Nu există vreun mod de a traversa deșertul.

Auzind aceasta, fetița începu să plângă cu suspine, pentru că se simțea singură printre acești oameni străini.

— Mătușa și unchiul meu se vor îngrijora. Vreau să mă întorc acasă!

Lacrimile ei i-au impresionat pe mancini inimoși, care și-au scos batistele și au început și ei să plângă. Bă-